

til Brug for Almenheden, som hidtil har været besørgt af det statistiske Bureau, men som dette Kontor vilde kunne foretage med større Sagkundskab og hurtigere faae tilendebragt. Til Bestribelse af de Omkostninger, som denne Indretning vilde medføre, kunde det, efter hvad Udvalgsflertallet vilde finde passende, paalægges Sparekasserne aarlig en udrede den ubetydelige Udgift af $\frac{1}{10}$ pro mille af de i Kassen indestaende Indskud.

Udvalget kan ikke se Andet, end at en Lovordning i Overensstemmelse med det Foranferte, langtsaa i nogen Maade at kunne hemme Sparekasserne i den Virksomhed, de fornuftigvis kunne ønske at udvilde, tværtimod kun kunde være den hele Sparekasseinstitution og dem, der vilde benytte denne, til Fordel, ved at skaffe Indskyderne i de Kasser, der bleve Loven undergivne, en i alt Fald noget større Sikkerhed end den, en Sparekasse som saadan, uden nogen særlig Rundskab til dens Forhold, nu kan siges at frembyde. Udvalget maa fremdeles betragte det som en aldeles naturlig Følge af en saadan Lovordning, at det i Almindelighed forbydes ethvert Indlaan modtagende Pengeinstitut, der ikke vil eller efter sin Indretning kan underkaste sig denne Ordning, at give sig Navn af Sparekasse eller tilbyde sig at modtage Penge paa Sparekassetilkaar, hvorved der hos Forskjellige kunde opstaa den fælle Førefilling, at der med Navnet ogsaa fulgte den sædvanlige Sparekasseseontrol. Dog maa Flertallet samstemme med Lovforslaget deri, at der herfra bør gjøres en Undtagelse med Hensyn til dem af de bestaaende Banker, der allerede have Sparekasseseftdelinger indrettede. Man har vel ingen Betænkelighed ved at begrænse ogsaa disse Banker i den Rente, de kunne give af deres Sparekassespænde; men en stor Del af Lovens Bestemmelser vilde disse Banker ikke kunne underkaste sig, og skulde de paa Grund heraf nødes til at opgave den for flere af dem særdeles vigtige Sparekasseseftretning, som de have drevet under den hidtilværende Lovgivnings Bestyttelse, vilde dette kunne have de mest indgribende og alvorlige Følger for dem. Og til at fremkalde saadanne er der efter Flertallets Mening saa meget mindre nogen Grund, som det ikke let kan tænkes unddraget almindelig Rundskab, hvilken særlig Stilling disse enkelte bestemte Banker indtage, saa at Ingen vil kunne blive skuffet ved at de for deres omtalte Forretning bevare det hidtil brugte Navn af Sparekasseseftdeling.

Det Udvalget saaledes i det Hele maa tiltræde Lovforslagets Rante, skal man til det i det foregaaende Anførte angaaende forskjellige Modifikationer, som man tror at burde tilraade, endnu føie følgende om nogle andre Endringsforslag, som man mener at maatte anbefale.

Foruden at man i § 1 vil tilraade, at Ordene „at erhverve“ forandres til „at ansøge

cm“, samt at der i 6te Linie efter Ordet „til“ for Lydeligheds Skyld tilføies „uden særlig Bevilling for Laantagerne“, mener man, at Følgen af, at en Sparekasses Bestyrelse ikke kan formaas til at overholde Sparekasseloven eller Kassens Vedtægt, ikke ubetinget bør være den, at Vedtægtens Stadfastelse tilbagetages, hvilket vil være ensbetydende med en Standsning af Kassens Virksomhed, som der, naar den er solvent, i Reglen ikke kan være nogen Anledning til, men at Indenrigsministeren i Stedet derfor maa kunne vælge den Fremgangsmaade at indsette en anden Bestyrelse til Afløsning af den, der har forset sig. Desuden skulde man holde for, at, inden en Sparekasses Virksomhed skal kunne standses ved Tilbagetagelse af Stadfastelsen paa dens Vedtægt, bør Spørgsmaalet, om dette med Rette kan ske, kunne foretages afgjort af Domstolene.

Foruden de ovenfor antydede Forandringer i § 2 skulde man mene, at der vil være Anledning til, af § 2 a at udelade Bestemmelsen om det mindste Antal Medlemmer, en Sparekasseseftretning maa bestaa af. Der kan ikke være nogen Tvivl om, at det ogsaa uden en saadan Bestemmelse vil være indlysende for Alle, der ville oprette en Sparekasse, hvor gavnligt det vil være for denne, at et større Antal paalidelige Mænd paatage sig Ansvar for dens Virksomhed; men Forholdene i de enkelte Tilfælde kunne være saa forskjellige, at det turde være vanskeligt at fastsætte en almindelig Regel, som ikke stundom vil vise sig mere generende end ønskeligt. Da Forandringer i Vedtægterne i Lidernes Løb kunne blive nødvendige, bør der i disse formentligen optages en Bestemmelse om, hvilken Fremgangsmaade der bliver at iagttage, naar saadanne skulde foretages. Hertil sigter Udvalgets Forslag til et § 2 h.

Hvor ønskeligt det end i Almindelighed kan være, at den i § 3 omhandlede Opgjørelse foretages, som det i Lovforslaget er bestemt, hvert Fjerdingaar, har man dog troet, at en Efterkommelse af denne Bestemmelse undertiden vilde kunne være forbunden med saadanne Vanskeligheder, at den ikke burde gjøres ubetinget obligatorisk, men at Lovforstriften burde indskrænkes til, at Opgjørelsen skal ske mindst hvert halve Aar. Med Hensyn til den i Paragrafens Slutning fastsatte Erstatningspligt for Bestyrelsens Medlemmer i Tilfælde af, at de undlade den i Paragrafen foreskrevne Opgjørelse eller Indberetning, er man af den Mening, at der let kan indtræffe Tilfælde, i hvilke en saadan Følge ikke vil være til den begaaede Forseelse, og man skulde foretrække, saaledes som det af Sparekassekommissionen er foreslaaet, som almindelig Regel at fastsætte et Straffansvar og at indskrænke Erstatningspligten til de Tilfælde, hvor den vil flyde af vor Rets almindelige Grundsætninger.

Da det, hvad de fleste af Lovforslagets For-